

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 20 *

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 23 ΤΟΥ ΜΑΗ 1915

* ΑΡΙΘΜΟΣ 565

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΜΗΛΑ. Παραμύθη.
ΑΡΓΥΡΙΗΣ ΕΦΤΑΛΩΤΗΣ Οί «Ηρόδες».
PAUL KELLER Τραντάφυλλο στο δρόμο.
ΜΕΝΑΝΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ Γιά μιιά σύνθεση.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ Στην κόρη μου.
Κ. ΝΤΑΓΦΑΣ 'Ο Τάβανος (τέλος).
ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ Μερικά γιά τήν Κατηφορίτιστα.
SCHILLER Η μοιρασιά τής γής.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

Ένα τραγοῦδι τὸ πρώτ.
Κι' ἄλλοί μου σὺν ἀρχήσῃ!
Τότ' ἡ καρδιά μου νὰ ραῖσῃ
Κ' εἶναι κοιμένη μου ἡ πνοή.

Χίλων πολυῶν ὀχλοῦ
Καὶ καὶ ἡδίστα ἀκόμη βρούσῃ.
Τραγοῦδι νὰ σὲ πῶ ἡ μεθύσι:
Ὅδ' ἡξαμένον νῆναι μου οἱ θεοί!

Καὶ σὲ βασιλευμένη μου ζωή,
Νιστά σου τέτοια δύση!
Ἐσὺ γλαδὶ ποὺ τόχει ἀγγίσει
Μὴν αἶμα καὶ τὸ γάνει καὶ θροεῖ...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο κ. Κ. Θεοτόκης εἶχε τὴν καλοσύνη, συντρέχοντες το
ἔργον τοῦ «Νουμά», νὰ μᾶς στελεχίῃ τὴν ἀριστοτεχνικὴν του
μετάφρασιν τοῦ «Οὐέλλου», ποὺ θὰ τὴν ἀρχινήσουμε στὸ
«Νουμά» ἀπὸ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ ἐρχόμενου μηνός, δίνον-
τας στοὺς ἀγνωστούς μας κατὰ τὴν 1-5 σελίδας σὲ κάθε
φύλλον. Ἐνῶν ἡ μετάφρασις σὲ τρεῖς μῆνες ἐλπίζουμε νὰ πε-
ραστεῖ ὅλη. Ἡ μετάφρασις τοῦ «Οὐέλλου» εἶναι σ' ἐντε-
λὴ ἀσύλλαβους στίχους.

ΜΕΡΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΚΑΤΗΦΟΡΙΤΙΣΣΑ»

Δὲ θὰ ξαναμιλοῦσα γιά τὴν «Παναγιά τὴν Κατη-
φορίτιστα» τοῦ φίλου μου κ. Χόρν, γιατί θαρρῶ, πὼς
δ,τι εἶχα νὰ πῶ γιά τὸ ἔργο, τὸ εἶπα στὴν ἐπιφυλλίδα,
ποὺ δημοσιεύτηκε στὴ «Νέα Ἑλλάδα», ἂν μέσα ἀπὸ
τὶς γραμμὲς ἐνὸς ἀρθροῦ τοῦ κ. Χατζόπουλου, στὸν
περασμένο «Νουμά», δὲν ἔδωκα μιὰ προσωπικὴ κρι-
τικὴ γιά ὅσα εἶχα γράψῃ. Καὶ λέω προσωπικὴ, γιατί
ἔχτος κι ἀπὸ πολλὰς ἄλλας λεπτομέρειες, στρέφεται
ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ κατηγοροῦσαν τὸ δράμα. Κ'
ἐπειδὴ, ἐγὼ τουλάχιστο, καὶ πρὶν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν
παράστασι, μόνο ἐπαίνους διάβασα, εἶμαι ὑποχρεωμέ-
νος νὰ φανταστῶ, πὼς ἐμένα χτυπᾷ ὁ γνωστός συγγρά-
φας, ἐξὸν κι ἂν ὁ «Θεατρόφιλος» τοῦ «Νουμά» δέχε-
ται νὰ μοιραστῇ τὴν ἐπικρίσιν μαζί μου.

Γινώριζα, πρὶν γράψω τὴν κριτικὴν μου ἐκείνῃ, τὴν
ἰδέαν τοῦ κ. Χατζόπουλου γιά τὸ ἔργο, καὶ γι' αὐτὸ
προσπάθησα νὰ μιλήσω ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς ἀπ'
εὐθείας μὲ τὸν ἴδιον. Δὲ θέλησε ἕμως νὰ πειστή, κα-
γιά τοῦτο εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ ἀπαντήσω καὶ
πάλι.

Ὁ κ. Χατζόπουλος κατηγορεῖ ἐκείνους, ποὺ, κατὰ
τὴν γνώμην του, δὲν ἔχουν αἰσθητικὴν ἱκανὴ νὰ τραβήχῃ
ἀπὸ μιὰ γνήσια δραστηρίαν, ἀμεση συγκίνησιν. Καὶ
φαντάζεται, πὼς τὴ συγκίνησιν, αὐτὴ τὴ χαρίζει μὲ τὸ
δράμα τοῦ κ. Χόρν, γιατί δίνει τὴν ἀγωνία δύο
φτωχῶν ὑπάρξεων κυνηγημένων ἀφ' αἰσῶν καὶ μὴ ἀπὸ
τὶς σκοτεινὰς δυνάμεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τὶς ἀ-
γνωστέας δυνάμεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μυστήριόν τῆς.

Τὸ κύριον ἕμως λάθος τοῦ ἐπικριτοῦ βρίσκεται, κατὰ
τὴν γνώμην μου, ἔτσι ἔτσι ἐδῶ. Θαρρεῖ, πὼς ἔνα ἔργο
μπορεῖ νὰ πορευτῇ, βατισμένο μόνο σὲ σκοτεινὰς καὶ
σὲ ἀγνωστέας δυνάμεις. Τὸ σκοτεινὸν ἕμως καὶ τὸ ἀ-
γνωστο εἶναι χαρακτηρισμοὶ τοῦ λογικοῦ μας, τῆς ἐπι-
στημονικῆς μας σκέψης, σὰ θέλετε. Ἡ Τέχνη, ἡ ἀλη-
θινὴ Τέχνη, προσπαθεῖ νὰ τὰ ξεγγλήσῃ μὲ τὸν τρόπο
τῆς ὁδῶν. Κρατιέται ἀπάνω σ' ἔνα αἰσθητικὸν μας, ἀντικεῖ
ἀπὸ μιὰ ψυχικὴ διάθεσιν, ἀληθινὴν καὶ αἰώνια. Καὶ μὲ τὴν
δύναμιν τῆς φαντασίας, τὸ ἀλαθευτὸ αὐτὸ σημάδι τοῦ
πραγματικοῦ ποιητοῦ, δημιουργεῖ τὴν κατάλληλὴν ἀ-
τμοσφαιρὰν, ποὺ μέσα σ' αὐτὴ ὅλα ζωντανεύουν. Τὸ
ἔργο τοῦ κ. Χόρν ἀτμοσφαιρὰ τέτοια δὲν ἔχει. Οἱ «δύ-
ναμεις», ποὺ σπρώχνουν στὴν καταστροφὴν, καὶ ἄλλο
παρὰ σκοτεινὰ καὶ ἀγνωστὰ εἶναι. Ὅμως δὲν εἶναι καὶ
ἐκείναι, ποὺ ἀπαίτουσε ἡ κολλιτεχνικὴ ἐκμετάλλεψις
τοῦ θέματος του. Καὶ γι' αὐτὸ, ὅπως θαρρῶ, τ' ἀπό-
δειξαι στὴν ἐπιφυλλίδα μου, δὲν ἔχει ἐνδότητα. Ἡ «μοί-
ρα», ὅπως ἔγραψα, δὲ φαίνεται πρὸς τὴν ἀντικα-